

Drameň

Časopis gréckokatolíckych seminaristov • Ročník XIX • Číslo 1

Rok viery

Nech Boh, ktorý obdivuhodným spôsobom prišiel medzi nás do ľudskej rodiny a priniesol spásu celému svetu, nájde aj v tomto milostivom čase príbytok vo vašich srdciach a rodinách a daruje vám svoj pokoj a lásku.

To vám prajú
redakčná rada časopisu Prameň,
predstavení a seminaristi GKS.

Kongregácia pre náuku viery pripomína, že vyhlásením Roka viery Svätý Otec chce dať do centra pozornosti Cirkvi to, čo mal na srdci od začiatku svojho pontifikátu: stretnutie s Ježišom Kristom a krásu viery v neho. Na druhej strane si je Cirkev dobre vedomá problémov, s ktorými je dnes viera konfrontovaná a otázku, ktorú položil sám Ježiš, či „nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde“ (porov. Lk 18, 8), považuje za aktuálnejšiu ako kedykoľvek predtým. „Rok viery má prispieť k novej konverzii k Pánovi Ježišovi a k znovuoobjaveniu viery, aby všetci členovia Cirkvi boli dôveryhodnými a radostnými svedkami vzkrieseného Pána, schopnými priviesť mnohých ľudí k hľadaniu brány k viere“.

Milí bratia bohoslovci, počas vašej formácie v kňazskom seminári a na Gréckokatolíckej teologickej fakulte Prešovskej univerzity ide práve o to, aby ste sa živo, dennodenne stretali s Ježišom Kristom a zakúšali jeho nekonečnú lásku, ktorou vás Boh miluje. Čím viac spoznáte a zakúsite túto Božiu lásku, tým lepšie na ňu budete môcť odpovedať svojou horlivou láskou ako bohoslovci a neskôr horlivou kňazskou službou pri ohlasovaní radostnej blahozvesti.

Viera v Boha je nezaslúžený Boží dar, ktorým sme boli obdarení. Z toľkých mladých mužov si Pán vybral práve vás, milí bratia bohoslovci. Vážte si túto milosť, toto vyvolenie a nesklamte Pána Ježiša. Čaká vás krásny a radostný život v službe Ježišovi a v ňom nájdete aj naplnenie zmyslu svojho života. Iste, stretne vás aj veľa bolesti, ale so svojím Majstrom to zvládnete. Poznate moje pracovné heslo: „Čo nás nič nestojí, za nič nestojí“.

V tomto Roku viery, ktorý

sa v našej vlasti prekrýva s Jubilejným rokom 1150. výročia príchodu sv. Cyrila a Metoda na územie Veľkej Moravy k naším dávny predkom, sa všetkým ľuďom ponúkajú mnohé veľké milosti. Môžeme smelo vyhlásiť že „teraz je milostivý čas, teraz je deň spásy“ (2 Kor 6, 2).

Preto využite tento milostivý vianočný čas k prehĺbeniu svojej viery. Nachádzajte si aj vo voľnom čase chvíľku ticha pred bohostánkom, aby vás Pán mohol osloviť a svojou milosťou naplniť. Buďte v tomto milostivom čase zvlášť podobní Panne Márii, ktorá malá veľkú túžbu počúvať Božie slovo, spoznávať ho a uchovávať si ho vo svojom srdci, aby spoznávala Božiu vôľu a plnila ju.

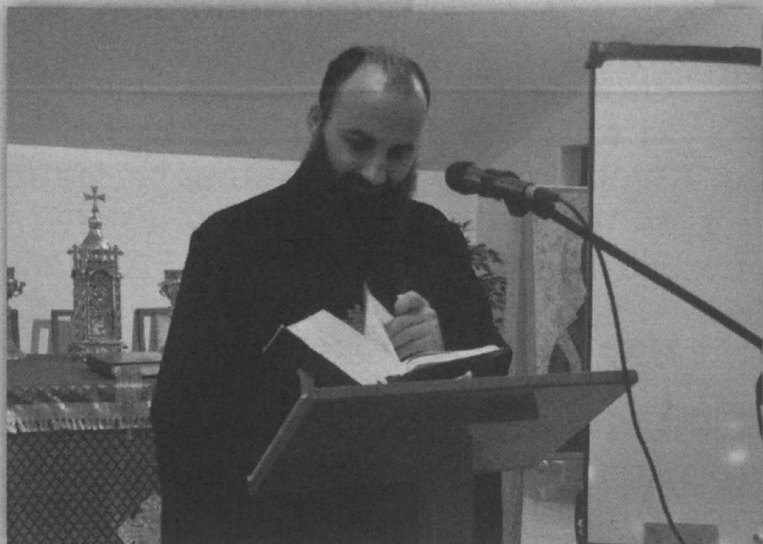
Drahí bratia bohoslovci! Denne sa stretajte s Ježišom Kristom a spoznate krásu viery a krásu života podľa tejto viery.

+ J. Babjak SJ

Mons. Ján Babjak SJ,
prešovský arcibiskup a metropolita

Bleskovky

Tesne po nástupe do seminára sme vyrazili do mládežníckeho centra Bárka v Juskovej Voli. Na duchovných cvičeniach, ktoré sa konali v dňoch 16. – 20. septembra pod vedením otca Jonáša zo studitského rádu z Ukrajiny, sme prehľbovali svoj duchovný život a čerpali duchovné sily pre život i nasledujúci akademický rok 2012/2013.

Samozrejme, že aj po začiatku akademického roka sme sa každý mesiac stíšili pri duchovných obnovách. Napríklad v dňoch 19. – 21. októbra sme privítali vzácneho hosťa až z Poľska, o. Bogdana Wegrzyna, ktorý nám prednášal na tému viery.

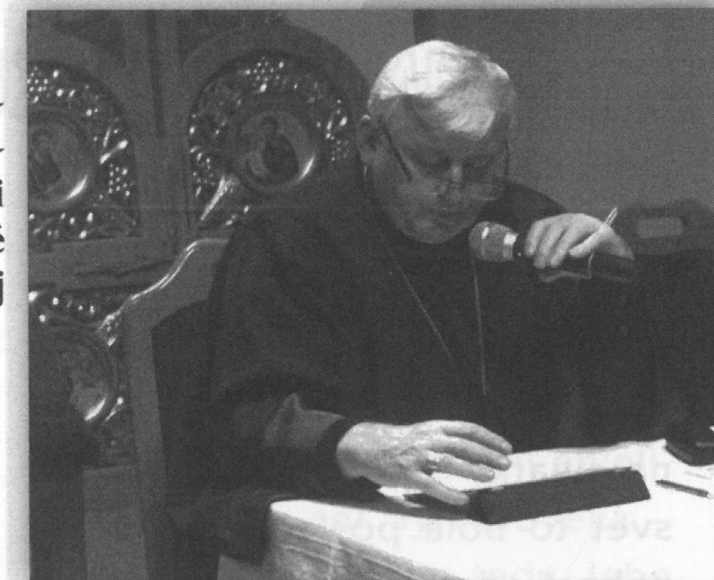

V deň začiatku Roka viery (11. októbra) sme v seminári privítali o. Sergeja Gajeka, ktorý je apoštolským administrátorom gréckokatolíkov v Bielorusku. Počas zaujímavej besedy nám objasnil neľahkú situáciu v ich miestnej cirkvi.

V mesiacoch október a november sme všetci pomáhali pri prácach na obnove našej seminárnej kaplnky. Nechali sme osadiť nové vitrážne okná, nainštalovali sme nové osvetlenie a vymaľovali sme interiér kaplnky.

8. novembra nás svojou návštevou poctil otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak SJ. Prišiel sa s nami podeliť o zážitky a poznatky, ktoré získal na nedávnej synode o novej evanjelizácii, ktorá sa konala v Ríme.

V stredu 14. novembra sa konala obliečka. V tento deň bratom druhákom otec arcibiskup a metropolita Ján Babjak SJ, spolu s vladykom Milanom Chauturom CsSR, pred slávnostnou sv. liturgiou posvätili ich prvé podriasniki.

V piatok 16. novembra sa uskutočnila v seminári imatrikulácia bratov prvákov. Najprv sa v kaplnke konal obrad prijatia do bratstva, po ktorom nasledovala slávnostná večera a príjemný program, ktorý bol v réžii bratov druhákov.

Pri príležitosti Sviatku sv. Mikuláša nám bratia tretiaci v sobotu 8. 12. pripravili mikulášsky večierok, počas ktorého nám okrem iného priblížili život tohto obľúbeného svätca.

12. decembra prijali bratia piateho a šiesteho ročníka z Prešovskej archieparchie z rúk otca arcibiskupa a metropolitu Jána Babjaka SJ ustanovenie do služby poddiakona.

BDEJME, VEĎ KONIEC NEPRIŠIEL

*S*trach z konca sveta sa zase ukázal ako zbytočný. Magický dátum 21.12.2012 sa stal obyčajným. Pre nás, bohoslovcov, to bol deň odchodu na sviatky Narodenia Pána. Pre svet to bola posledná možnosť zohnať darčeky. Informácie o konci tohto sveta sa šírili naozaj rýchlo. Prečo malo toto zastrašovanie taký úspech?

Poznať budúce

Túžba človeka poznať budúce veci je prastará. Ruku na srdce, kto by nechcel vedieť, čo sa stane zajtra alebo o týždeň? Vedci priniesli domnienku, podľa ktorej sa pozemský svet mal skončiť práve 21.12.2012. Na tento deň vyšiel koniec jedného z cyklov mayského kalendára. Podobných domnienok preletelo svetom už mnoho. Najčastejšie koniec sve-

ta zvestovali zakladatelia siekt, aby prilákali čo najväčší počet prívržencov. Rovnako tak sa chceli dostať k ich majetku. Učili napríklad, že koniec sveta bude spojený so súdom a zachránený bude len ten, kto daroval majetok sekte. Tento krátkozraký pohľad na vec bol tentokrát nahradený serióznymi „vedeckými štúdiami“, výsledok bol ale rovnaký. Koniec sveta jednoducho neprišiel.

Bdejte!

Avizovanému koncu sveta istotne uverili aj mnohí kresťania. Kresťan, ktorý má opravdivý podiel na Kristovom živote, sa konca existencie (osobnej smrti alebo konca tohto sveta) nemusí obávať. Teórie o „vyhasnutí sveta“ vychádzajú totiž z predpokladu, že svet nemá nijakého pôvodcu. Veriaci v

Krista však vie, že jeho Stvoriteľom je milujúci Boh. Ten nedovolí, aby jeho svätý videl porušenie (Ž 16, 10) – teda smrť. Kto je ale svätý? Odpoveď je jednoduchá: je ním ten, kto túži žiť s Bohom a robí všetko pre tento cieľ. Keď v liturgií počujeme slová: „sväté svätým“, vtedy nás Boh cez Cirkev pozýva prehodnotiť svoj život a Cirkev svätým rozdáva jeho Telo a Krv. Kto má v sebe Krista, má večný život a smrť nad ním už nepanuje (Rim 6, 9). Naopak – jedinou smrťou je hriech, lebo ním sa oddeľujeme od Krista a blaženosti, ktorú nám prisľúbil. Hojný život v jeho kráľovstve zamieňame za pozemské dobro. Ale všetko pozemské raz pominie.

...lebo neviete...

Žijeme v čase, keď očakávame druhý príchod Krista. Je skutočnosťou, že raz tento svet pominie. Vtedy skončí aj trápenie, bolesť, smútok a nepokoj, ktoré zakúšame na tejto zemi a v ktorých nás posilňuje jedine náš Boh. Všetka iná nádej, ako nádej a dôvera v Boha, je sebaklamom. Na konci dní sa znova zjaví Kristus. Človek vždy chcel vedieť, kedy to bude. Aj samot-

ní apoštoli boli zvedaví, kedy tento záver pozemských dejín nastane (Mt 24, 3). Namiesto nejakého dátumu im Ježiš dal nádej. Vyzval ich, aby nechať bovali vo viere a zvestoval im, že o tom dni nevedia ani anjeli, ani ľudia, ba ani Syn človeka – teda on sám. „Bdejte teda, lebo neviete, v ktorý deň príde váš Pán“ (Mt 24, 42).

...deň jeho kráľovstva...

Nedajme sa teda vystrašiť – Kristus premohol smrť a daroval nám život bez konca. Snažme sa jeho pozemskú časť naplniť dobrom a láskou, aby sme odetí Božou milosťou v hodine prechodu (či už to bude prechod každého jedného smrťou, alebo prechod všetkých pri skončení pozemských dní) našli cestu do jeho kráľovstva. Budujme ho už tu na zemi – rozhliadnime sa a začnime už dnes: darujme niekomu náš čas, poslúžme blížnemu, dovoľme iným spoznávať nádej, ktorú máme – svedčme, obráťme sa k Bohu v spovedi. Začnime teraz, veď nevieme dňa ani hodiny...

Pavol Burda 5. ročník

ČLOVEK JE SCHŮPNÝ BOHA

„Dvere viery“ (Sk 14,27), ktoré vedú do života spoločenstva s Bohom a umožňujú vstúpiť do jeho Cirkvi, sú pre nás stále otvorené. Ich prah je možné prekročiť, keď sa ohlasuje Božie slovo a srdce sa nechá formovať premieňajúcou milosťou. Prejsť týmito dvermi znamená vydať sa na cestu, ktorá trvá celý život. Týmito slovami začína Svätý Otec Benedikt XVI. apoštolský list *Porta fidei* (Brána viery) vydaný k Roku viery.

Ak chceme hovoriť o viere, nemôžeme obísť praotca Abraháma. List Hebrejom vo veľkom chválospeve na vieru predkov osobitne vyzdvihuje jeho vieru: „S vierou poslušol Abrahám, keď bol povolaný, aby šiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo; išiel a ani nevedel, kam ide.“ (Hebr 11,8) „Viera je základom toho, v čo dúfame, dôkazom toho, čo nevidíme“ (Hebr 11,1).

Abrahámom začínajú dejiny spásy, lebo Boh prináša spásu zvnútra ľudských dejín. Boh nikdy nebol vzdialený od týchto dejín ľudstva, ale v nich pôsobil. Boh so svojimi spásonosnými zásahmi ustanovil vo vnútri dejín ľudstva paralelné dejiny spásy. Dejiny ľudstva sú i dejinami spásy a na ich začiatku stojí otec Abrahám.

Abrahám bol skrachovaný človekom, lebo bol starý a nemal ani deti ani zem, kde by mohol byť po-

chovaný. V tej dobe nemať deti sa považovalo za strašnú kliatbu. Hrozil sa tiež myšlienky, že zomrie a nevedno kde bude pochovaný. Keď sa mu zjavil Boh, Abrahám bol už unavený a starý, mal 75 rokov, cítil sa porazený a nemal chuť ďalej žiť. V tomto momente doposiaľ neznámy Boh zasiahol a zjavil sa v živote Abraháma.

„Odíď zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím z teba veľký národ, požehnám ťa a preslávim tvoje meno a ty budeš požehnaním“ (Gn 12,1-2).

Abrahám uveril, že tento Boh je natoľko mocný, aby mu dal syna a aby mu dal zem. A „Abram odišiel, ako mu rozkázal Pán“ (Gn 12,4). Nevedel, kam ide, lebo Boh mu nateraz nič iné nepovedal, ani mu nedal žiadnu záruku. Keď prišiel do Kanaánu, spoznal, že je tam úrodná a nádherná zem. No nerozumel jazyku, ktorým hovorili tamojší ľudia. Ocitol sa tam ako cudzinec. Boh sa mu znova zjavil. „Túto krajinu dám tvojmu potomstvu. On tam potom postavil Pánovi, ktorý sa mu zjavil, oltár“ (Gn 12,7; 15,1nn). A Abrahám, ktorý si toľko vytrpel počas obdobia, keď Boh mlčal a kráčal iba silou prisľúbenia, v ktoré uveril, žiadal si od Boha záruku. Boh súhlasil a uzatvoril s Abrahámom zmluvu podľa zvyku vtedajšej doby,

pričom celá iniciatíva zmluvy spočívala na Bohu, nie na Abrahámovi. „Pozri na nebo a spočítaj hviezdy, ak môžeš!“ A uistil ho: „Také bude tvoje potomstvo!“ (Gn 15,5). No po čase Abrahám začal pochybovať a snažil sa vyplniť prisľúbenia pomocou vlastného rozumu. Rozmýšľal: nebude to snáď tak, že toho syna, ktorého mi Boh prisľúbil, mal by som mať s otrokyňou mojej ženy? Takto spravil a mal od Agar syna, ktorému dal meno Izmael. Vtedy

sa mu život stal peklom, lebo otrokyňa sa zmenila na pani. Až prišiel moment, keď Sára povedala Abrahámovi: „Alebo otrokyňa, alebo ja!“ Abrahám zakúsil, že takto sa prisľúbenia neplnia. Boh sa znovu zjavil a povedal mu: „Synom prisľúbenia nebude Izmael, ale syn, ktorý sa narodí z tvojej neplodnej ženy Sary.“ A skutočne. Sára, jeho neplodná manželka, mu porodila syna, Izáka, čo znamená „smiech“. Neskôr začal tak zbožňovať tohto syna, že Boh

ho žiadal, aby mu ho obetoval, čím mu chcel pomôcť, lebo sa dostal do veľmi nebezpečnej situácie. Prikázal mu, aby vzal svojho syna a obetoval mu ho na hore Morja. Abrahám tam išiel hovoriac: „Boh sa postará.“ A Boh sa postaral. Abrahám ostal v Kanaáne a zomrel v peknom veku, sýty dní.

Abrahám je azda najexistenciálnejšou postavou v Biblii. No je i Božím Slovom pre nás. Abrahámom nám Boh chce osvetliť našu skutočnosť a chce nám povedať, čo je to viera. Chce nás týmto slovom umiestniť v živote, aby sme mohli pochopiť, prečo mi možno umrela manželka, manžel, prečo mám neúspech v práci, prečo nie som šťastný. Pretože Boh neopúšťa ľudí. A preto Boží ľud, my, Boží ľud, máme žiť z Božieho Slova. Chceme vedieť či máme vieru? Pozrime sa na Abraháma. Ak sa toto slovo dnes v nás splňa, máme vieru. Ak sme však mimo tohto slova, začnime premýšľať, že sa máme obrátiť. Nie podľa tela sme kresťanmi, ale podľa viery. Viera je tým, čo sa niekto musí naučiť, kráčajúc: VIERA, to je JEDNA CESTA. Viera sa musí očisťovať a dozrievať. Abrahám sa musel naučiť veriť. Preto ho Boh nechchal robiť túto dlhú cestu. Boh prostredníctvom tohto slova volá i nás ako Abraháma, aby sme vyšli z Uru a vydali sa na cestu. Budeme mať takú istú skúsenosť ako Abrahám. On neráta s Bohom a nič mu nevychádza podľa jeho predstáv. Až

pri skúsenosti keď svoj život úplne odovzdá Bohu zažíva vernosť v Božích prisľúbeniach.

Ježiš Kristus je všetko, čo Písmo zvestuje. A Abrahám v podstate zvestuje samého Ježiša Krista: že je Božím Slovom, ktoré sa stalo telom. Ježiš Kristus povie o Abrahámovi: Váš otec Abrahám zaplesal, keď uvidel môj deň; i videl a zaradoval sa.“ Židia mu vraveli: „Ešte nemáš ani päťdesiat rokov a videl si Abraháma?“ (Jn 8,56-57). Abrahám naozaj videl deň Ježiša Krista, uvidel jeho dielo. V čom spočíva Ježišovo dielo? Nechať sa zabiť za hriechy všetkých ľudí, vojsť do smrti, dôverujúc, že Boh ho neopustí v hrobe; a Boh ho vzkriesil z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.

Ak prijmem Božie Slovo a uveríme mu ako Abrahám, náš život naozaj nadobudne nádherný zmysel a budeme môcť milovať všetkých ľudí, ako ich miloval Ježiš Kristus. A všetko toto dostaneme zadarmo, lebo Boh nás miluje a chce nám darovať nádherný život navždy. Toto zakúsime len skrze vieru, ako to zakúsil Abrahám. Lebo kresťanstvo nie je nejakou tortúrou. Ježiš neprišiel nikoho trýzniť, neprišiel nám povedať: obetujte sa hriešnici, trpte a znášajte utrpenie, ako som ja trpel. Ježiš Kristus prišiel trpieť, aby sme my netrpeli. Prišiel zomrieť, aby sme my nezomreli.

o. Jozef Urvinitka

KEĎ VERÍM, DÔVERUJEM...

Otec Jonáš Jozef Maxim (1974) pôsobil v našom seminári ako špirituál. Cítil povolanie ku mníšskemu životu, a tak vstúpil do Svätospenskej lavry na Ukrajine, kde žije ako studita. Na začiatku akademického roka nám dával duchovné cvičenia. Čas prestávky sme využili na to, aby sme mu položili zopár otázok aj pre náš časopis.

Ako sa stane z človeka mních?

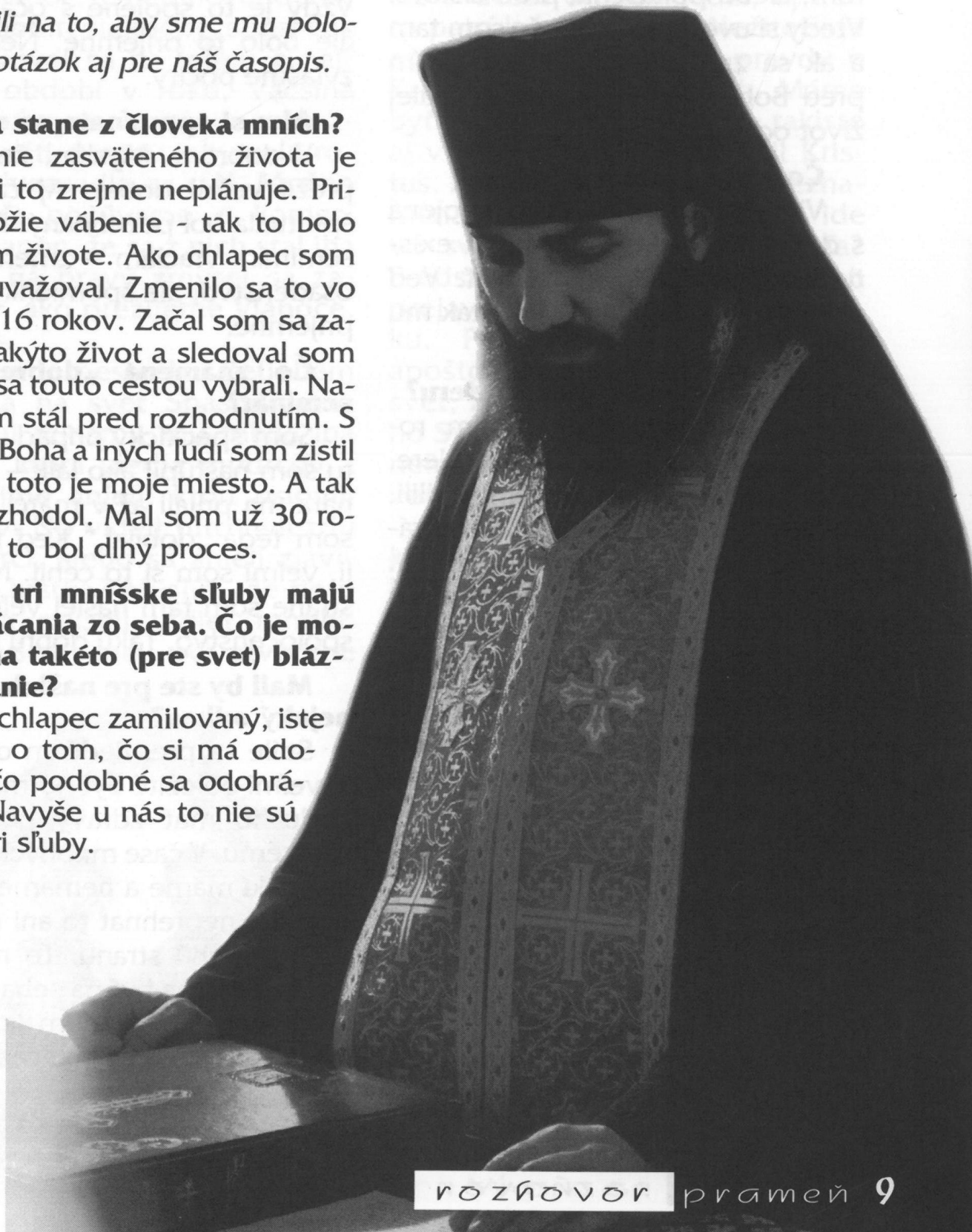
Povolanie zasväteného života je dar. Nik si to zrejme neplánuje. Prichádza Božie vábenie - tak to bolo aj v mojom živote. Ako chlapec som o tom neuvažoval. Zmenilo sa to vo veku 15 - 16 rokov. Začal som sa zaujímať o takýto život a sledoval som ľudí, ktorí sa touto cestou vybrali. Napokon som stál pred rozhodnutím. S pomocou Boha a iných ľudí som zistil a prijal, že toto je moje miesto. A tak som sa rozhodol. Mal som už 30 rokov, takže to bol dlhý proces.

Všetky tri mníšske sľuby majú prvok strácania zo seba. Čo je motiváciou na takéto (pre svet) bláznivé konanie?

Keď je chlapec zamilovaný, iste neuvažuje o tom, čo si má odoprieť. Niečo podobné sa odohráva aj tu. Navyše u nás to nie sú len tieto tri sľuby.

Aké sú ďalšie?

Napríklad úplne prvým sľubom je sľub žiť životom odriekania. Ďalšou otázkou je, či chceš žiť na tomto mieste až do smrti, či si ochotný poslúchať... Spolu je ich 12.

Ako sa darí spĺňať toto všetko?

Keď som v monastieri, neuvažujem o tom, ako sa to alebo ona má konkrétne napĺňať. Som obklopený ostatnými bratmi a samotné podmienky života ma k tomu vedú.

Oporou je teda spoločenstvo.

Samozrejme. Ďalšou pomocou je modlitba. Často prichádzajú pokúšenia skúsiť žiť svetským životom, alebo pokúšenia proti čistote. Vtedy si uvedomím, prečo som tam a ak sa znova v pravde postavím pred Boha, dostávam silu žiť ďalej život odriekania.

Čo je podľa vás viera?

Viera je pre mňa úzko spojená s dôverou. Ak verím, že Boh existuje, začínam mu dôverovať. Veď ak mám k niekomu dôveru, tak mu vlastne verím.

Odkiaľ má otec Maxim vieru?

Som veľmi vďačný mojim rodičom, že ma vychovali vo viere. Každý deň sme sa večer modlili, každú nedeľu chodievali do chrámu, pravidelné mesačné spovede... Bolo nemysliteľné, aby niekto z nás nešiel do chrámu, alebo aby niekto sa spolu s nami večer nemodlil. Bol som vo viere vychovaný.

Sv. Konštantín a Metod priniesli vieru v zrozumiteľnej podobe. Má dnes Cirkev zrozumiteľnú podobu viery pre človeka? Sترتávame ľudí, ktorí tvrdia, že veria, ale s Cirkvou nechcú mať nič spoločné.

Toto myslenie je veľmi diabolské. Veď ako môžem prijímať Boha a odmietať Cirkev?! Ak verím, že Kristus je Boží Syn, priniesol spásu, odovzdal evanjeliá a zanechal uče-

níkov, ktorí vieru odovzdávali ďalej... verím prakticky Cirkvi. Opačné zmýšľanie je nelogické. Takéto liberálne úvahy smrdia falošnou slobodou.

Ako ste zareagovali na ponuku dávať duchovné cvičenia bohoslovcom?

Duchovné cvičenia som dával mnohým skupinám ľudí. Kňazom, laikom aj bohoslovcom na Ukrajine. Vždy je to spojené s očakávaním, ale bolo to príjemné. Nemal som zvláštne pocity.

Ako si spomínate na seminár?

V dobrom. Myslím, že som ho prežil veľmi dobre. Aj čas služby špirituála bol požehnaný. Rád sa do seminára vraciam – zmenilo sa už osadenstvo, ale spomienky sú stále príjemné.

Čo znamená „dobré prežiť“ seminár?

Som špecifický prípad. Na fakultu som nastúpil ako laik – do seminára ma prijali až v marci. Seminár som teda „dobíjal.“ Keď ma prijali, veľmi som si to cenil. Na druhej strane som tam našiel veľmi dobré spoločenstvo. Takú dobrú partiu.

Mali by ste pre našich čitateľov nejaký odkaz?

Stále sa presviedčam o tom, že je veľmi dôležité byť normálny. Jednoducho mať zdravý postoj voči všetkému. V čase mnohých výziev o tom, akí máme a nemáme byť.... je dôležité neprehnať to ani na jednu, ani na druhú stranu. To neznamená, že netreba byť na seba náročný. Moje prianie čitateľom je, aby ste kráčali zlatou strednou cestou.

Za rozhovor ďakuje Pavol Burda

VIANOCE AKO VLANI, AJ DNES, TAK AJ NABUDÚCE?

Už novembrová prechádzka po Prešove nám napovie, aké obdobie sa blíži. Ulice vysvietené vianočnými ozdobami sú neklamným znamením príchodu Vianoc. Onedlho budeme doma zdobiť vianočný stromček a pripravovať sa na jedno z najkrajších období v roku. Väčšina našich známych, ktorí sú v zahraničí, sa vráti domov, aby celá rodina spoluzasadla za stôl. Možno dnes veľa počúvame o komerčnosti Vianoc, že sa z nich stal iba biznis a na pravý zmysel sa zabúda. To, ako prežijeme Vianoce, je na nás.

V malom mestečku Betlehem prichádza na svet Spasiteľ sveta. Jedinú reklamu mu robila iba hviezda, ktorá viedla mudrcov a samozrejme anjeli, ktorí oslovili pastierov. No videli túto hviezdu iba mudrci, alebo sa anjeli zjavili iba tej hŕstke? Myslím, že tieto znamenia museli vidieť mnohí. No nie všetci mali oči otvorené

pre to, čo je dôležité, že: „Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán“ (Lk 2,11).

Preto nie je dôležité mať na stole desať druhov jedál, aj keď to patrí k sviatkom. Dôležitejší je aspekt, aby sme prijali pravdu o Kristovi v našich srdciach. Máme byť schopní lásky, aby sa takisto aj v našich srdciach narodil Kristus. Plné stoly vonkoncom neznamenajú plné srdcia. A o čo ide vo sviatku narodenia Spasiteľa? Predsa o lásku Boha k nám. Boh prejavuje iniciatívu voči človeku. Prečo? Odpoveď nám dáva apoštol Ján: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ (Jn 3,16)

Viem, že dnes je veľmi ťažké udržať pozornosť na niečom, keď sa na nás z každej strany valí reklama. Jednoducho každý chce našu pozornosť. Aj v tomto čase budú znieť zvesti o narodení Krista. Preto sa snažme prežiť túto pravdu. Pravdu, že som zachránené Božie dieťa, milovaný syn a dcéra. Nenechajme sa oklamať, že dôležité veci sú tie na stole a pod stromčekom. Sú vyjadrením našej lásky k blížnemu. No je veľmi dôležité venovať našu pozornosť Bohu. Pretože je to on, kto môže zmeniť náš život k lepšiemu.

Tomáš Metýľ, 6. ročník

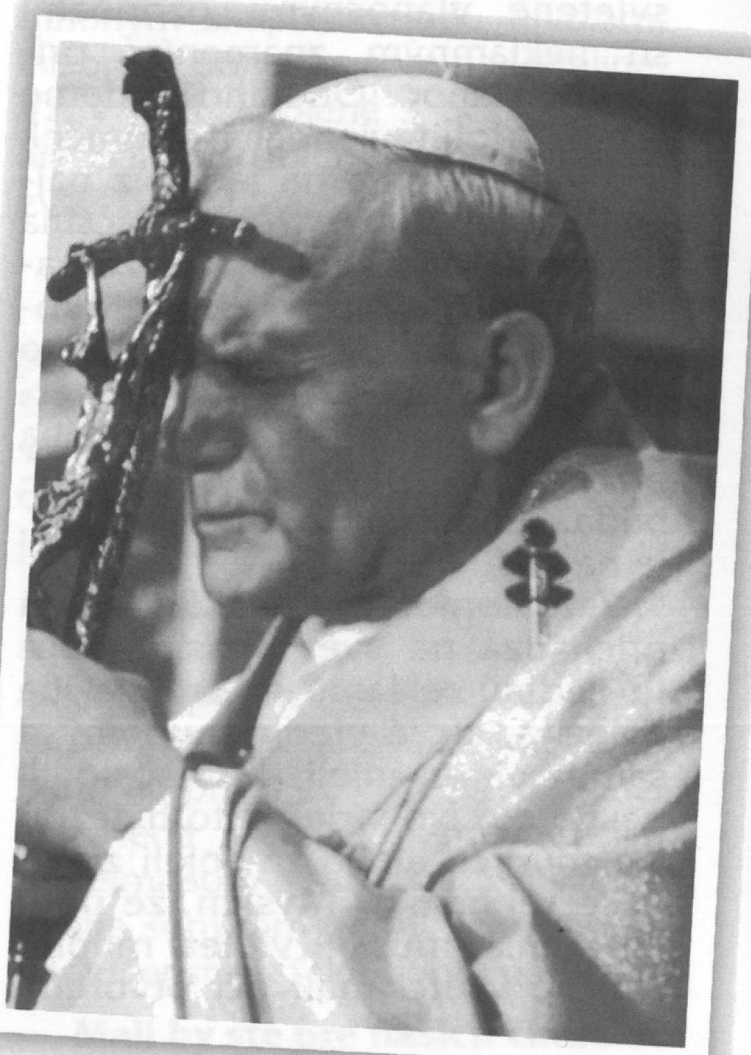

S BOŽOU BÁZEŇOU A VIEROU PRISTÚPTE

*Z*volanie, ktorým diakon vyzýva Boží ľud, aby pristúpil k Pánovmu stolu, je nám dôverne známe. Svätý Otec vyhlásil Rok viery, ktorý nám ponúka novú možnosť o viere premýšľať, s vierou žiť, s vierou pristupovať – nielen k Pánovmu stolu. S vierou potrebujeme pristupovať aj k vlastnému životu, k tomu, čo robíme, k našim bratom a sestrám. Poznáme udalosť z evanjelia, keď Pán apoštolom prikázal preplaviť sa na druhý breh mora. Čo pre nás znamená preplaviť sa po mori? Nič iné, ako prežiť svoj pozemský život. Liturgia neraz hovorí o ľudskom živote ako o mori plnom nástrah (žitýjskoje móre vzdvizájemoje, irmos 6.hl.).

Aby mohol človek loďkou dôjsť do cieľa, potrebuje dve veslá. Aby sme po mori života prišli do tichého prístavu, slúžia nám ako veslá Božia bázeň a viera. Božia bázeň je počiatkom každej múdrosti (porov.Prísl 1,7). A bez viery nie je možné páčiť sa Bohu (porov. Hebr 11,6). Prečo práve tieto dve veslá? Jeden z mystikov a cirkevných otcov, Simeon Nový Teológ (10. stor.), vraví: „Božia bázeň spočíva v zachovávaní prikázaní. Tam, kde

sa prikázania zachovávajú, uskutočňuje sa očistenie od tela a od mraku, ktorý zatemňuje dušu,

čím znemožňuje vidieť v čistote Boží lúč. Kde je očistenie, tam je aj osvietenie. A osvietenie je naplnenie túžby tých, ktorí spomedzi veľkých dobier túžia po tom najväčšom, alebo po tom, ktoré prevyšuje všetku veľkosť (Katechéza 22). Dosiahnuť najvyššie dobro, ktorým je sám Boh – to je náš cieľ, náš prístav.

Zachovávanie prikázaní nie je

len dôkazom Božej bázne, ale aj našej viery. Simeon v tej istej katechéze pokračuje: „Vari sa Kristovo meno neohlasuje všade po mestách a dedinách, v monastiéroch a na horách? Ale skúmaj, či veríš; starostlivo preveruj a zisťíš, či zachovávajú jeho prikázania. Ak medzi tisícmi – hovorím pravdu – medzi miriádaminájdeš čo len jedného, ktorý je kresťanom v slovách i skutkoch, bude to veľa. Náš Pán a Boh povedal tiež vo svätom evanjeliu: „Kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie“ (Jn 14,12). A predsa, kto z nás sa odváži povedať: „Ja Kristove skutky konám a moja viera v Krista je priama?“ Či nevidíte, bratia, že v deň súdu budeme usvedčení ako neveriaci a bude nám uložený horší trest, než tým, ktorí Pána vôbec nepoznali?“

Tieto slová nás ľahko môžu naľakať. Veď každodenná skúsenosť nám ukazuje, ako ľahko sa prehrešujeme aj v malých veciach. Znamená to, že sme neveriaci, alebo veriaci nedostatočne? O to viac majme dôvod posilniť našu slabú vieru. Veď v loďke, ktorou sa plavíme morom života, neplávame sami. Ide s nami Pán, hoci sa nám môže zdať, že spí. Tak nás povzbudzuje iný cirkevný otec, Chromatius z Aquileje (4. stor.): „Učení-

ci pristúpili k nemu a zobudili ho so slovami: „Pane, zachráň nás, hynieme!“ On vstal, pohrozil vetru i moru a nastalo veľké ticho“ (Mt 8, 25-26). Ak viera tých, čo prosia, vôbec nepochybuje, keď prosby veriacich naliehajú v ich potrebách, Pán okamžite vstáva, aby ich vypočul. Kedykoľvek sa nachádzame v súženiach a úzkostiach, akoby sme sa nachádzali uprostred rozbúreného mora, musíme zobudiť nášho Pána a Spasiteľa, aby sa ponáhľal nám pomôcť a aby sme dúfajúc v jeho milosrdenstvo boli hodní jeho pomoci, ako on sám vraví ústami proroka: „Vzývaj ma v čase súženia: ja ťa zachránim a ty mi úctu vzdáš“ (Ž 49,15). Volajme preto k Pánovi celým srdcom a so všetkou vierou, aby nás oslobodil od všetkého útlaku, od hladu a vojny, od hladu, otroctva a každého nebezpečenstva, aby sme mohli vzdávať slávu jeho menu za všetko a obťažní ovocím dobrých skutkov aby sme mohli dôjsť do prístavu nebeskej vlasti“ (Slovo 37).

Nech nám teda Rok viery pomôže plávať rozbúreným morom nášho života s veslom Božej bázne v jednej a s veslom viery v druhej ruke, aby sme neminuli cieľ, ktorým je naše večné spočinutie v Bohu.

o. Marko Durlák

PRE ICH VIERN BOL UZDRAVENÝ

Určite sme sa už neraz ocitli v situácii, keď nás niekto prosil o modlitbu. Ako pohotoví kresťania vo väčšine prípadov zareagujeme na toto pozvanie kladnou odpoveďou a prisľúbime, že sa budeme na daný úmysel modliť. Každý deň sme konfrontovaní s problémami ľudí, ktorí si už vskutku nevedia rady. Jedna z podobných situácií sa udiala aj v Ježišovej dobe.

Množstvo ľudí počulo o obdivuhodných skutkoch, ktoré konal Ježiš z Nazareta. Počuli o tom, ako mnohých uzdravil, či o tom, koľkí sa dali osloviť jeho učením a radikálne zmenili svoj život. Jedného dňa sa Ježiš rozhodol vrátiť do Kafarnauma, kde v istom dome pokračoval vo svojom ohlasovaní. V ten deň sa tam nahrnulo veľmi veľké množstvo ľudí. Bol to taký dav, že na Ježiša už nebolo ani vidieť. Zástup stál okolo celého domu a načúval slovu, ktoré Ježiš ohlasoval. Naraz však nastala zvláštna situácia. Nejakí štyria ľudia prichádzali s človekom, ktorého niesli na lôžku ochrnutého. Počet ľudí bol taký veľký, že sa za žiadnych okolností nedalo k Ježišovi prejsť dverami. Preto títo ľudia vo viere, že ak prinesú tohto ochrnutého chudáka k Ježišovým nohám, bude uzdravený, neváhali

a začali robiť zarážajúcu vec. Vyšli na strechu domu a rozobrali časť z nej. Potom im už nič nebránilo, aby ho na lôžku spustili priamo pred Ježiša.

Keď čítame Božie slovo v Markovom evanjeliu 2, 1 – 12, môžeme si všimnúť aj šťastný koniec tohto príbehu. Ochrnutému boli dokonca odpustené jeho hriechy a mohol si vziať lôžko a odísť „po svojich“. Predstavme si však hlbšie situáciu, v ktorej boli štyria ľudia, ktorí priniesli ochrnutého človeka. Nevieme, či už ich o to niekto poprosil, alebo či mali s ochrnutým blízky vzťah. Jediné, čo vedeli, bolo, že ak niekto tomuto človeku ešte môže pomôcť, tak je to práve Ježiš, ktorý práve ohlasuje v dome. Môžeme si všimnúť, že Ježiš vyzdvihuje práve vieru týchto štyroch ľudí, pre ktorú bol ochrnutý uzdravený. Aj keď človek na lôžku už možno nemal žiadnu nádej, že sa jeho situácia zmení, našli sa ľudia, ktorým na ňom záležalo a chceli, aby na vlastnej koži zažil Ježišovu uzdravujúcu moc.

Táto evanjeliová skutočnosť je veľmi nadčasová. Možno sme sa nad tým nikdy nezamysleli a pri čítaní evanjelia sme túto správu o štyroch ľuďoch prehliadli. V tomto prípade je však kľúčová. Náš zná-

my, nad ktorým už mnohí „zlomili palicu“, či chorý v našej rodine, ktorému sa už nedá nijako pomôcť alebo priateľ, ktorý sa dostal do problémov a nevie si už nijako poradiť – to sú ľudia ako ochrnutý z evanjelia. Neraz sa stretávame s rôznymi ľuďmi, ktorí sú natoľko sklúčení, že strácajú nádej a nevládzu sa sami modliť, alebo si nejako poradiť. Práve do týchto a podobných situácií zaznieva dnes toto evanjelium. Ježišova moc je naozaj obdivuhodná a neprekonateľná. Snáď to najdôležitejšie, čo sa dostalo ochrnutému, bolo odpustenie hriechov. To bolo cestou k úplnému uzdraveniu. Ježiš nás upriamuje na to, že v prvom rade

potrebujeme bojovať za spásu duše a ak to je jeho vôľa, môže uzdraviť aj celého človeka, aj na tele. Nás však chce povzbudiť k odhodlaniu, aké mali spomínaní štyria ľudia. Práve oni sprostredkovali svojou horlivosťou stretnutie ochrnutého s Ježišom. To je neodkladne naša úloha. Sme tu, aby sme tiež prinášali našich „ochrnutých známych“ k Ježišovi. Ak nás teda najbližšie niekto požiada o modlitbu, zoberme to skutočne vážne a s odhodlaním si uvedomujme, že pre našu vieru môže Ježiš niekoho uzdraviť na duši aj na tele.

Michal Sopko, 4. ročník

BYZANTSKÁ MISIA SV. CYRILA A METODA

S jubilejnom roku príchodu svätých Cyrila a Metoda na naše územie nám Cirkev ponúka nový impulz, ako kráčať cestou viery bližšie k Bohu. Kladie pred nás vzor dvoch mužov viery, ktorí obstáli v neľahkých skúškach a priniesli ovocie života s Pánom. Priblížme si ich cestu na naše územie.

Po tom, čo sa knieža Rastislav vymanil spod nadvlády nemeckej ríše (855 r.), mal obavy, že mu závislosť Veľkej Moravy od hierarchie franskej cirkvi značne sťaží plány. Knieža Rastislav teda okolo roku 861 poslal do Ríma pápežovi Mikulášovi I. list s prosbou, aby mu na Veľkú Moravu poslal biskupa, ktorý by vedel v slovienskom jazyku vysvetľovať kresťanskú vieru a tiež žiadal o dobrý občiansky zákonník. Snažil sa o zriadenie samostatnej cirkevnej hierarchie na území Veľkej Moravy. V Ríme žiadosť z rôznych praktických aj politických príčin schválená nebola. Sám pápež nemal takého biskupa znalého staroslovienskeho jazyka a ani

si politicky nechcel znepriateľiť Franskú ríšu. Preto sa knieža Rastislav obrátil na východ, na zbožného cisára Michala II., byzantského cisára s tou istou prosbou ako na pápeža Mikuláša II.. Cisár jeho požiadavky naplnil, a tak na územie Veľkej Moravy prichádzajú v roku 863 svätí Cyril a Metod.

Obyvatelia Veľkej Moravy patrili k slovanským (pôvodne pohanským) národom. Kresťanstvo na naše územie postupne preniklo hlavne skrze západných misionárov. Veľkým problémom bol jazyk. Liturgické modlitby boli v nezrozumiteľnej latinčine.

Svätý Cyril sa najviac pričiniť o preklad rímskej liturgie (omše) z latinčiny do staroslovienčiny a byzantskej liturgie z gréčtiny do staroslovienčiny. Spolu s Metodom priniesli na naše územie písmo, niekoľko liturgických kníh preložených do staroslovienskeho jazyka, zrozumiteľného pre ľud a najvzácnejší poklad – Sväté písmo.

Po príchode vierozvestcov na naše územie sa otvorili uši hlu-

chých, ktorí počuli slová Písma a jazyk jachtavých sa stal zrozumiteľným. Človek mal možnosť zanechať úplne pohanské zvyky a božstvá a prijať vieru v Ježiša Krista. Teraz už aj rozumel tomu, čo prijal.

Príchodom svätých Cyrila a Metoda sa nepochybne začala na našom území používať staroslovienska liturgia byzantského obradu a byzantské liturgické modlitby ako večiereň, utiereň a pod. Starosloviensky jazyk pre byzantskú liturgiu bol

schválený samotným cisárom Michalom II..

Zrovnoprávnenie staroslovienského jazyka s latinským sa udialo v Ríme za pontifikátu pápeža Hadriana II.. Svätý Metod sa čoskoro stal arcibiskupom Veľkej Moravy a Panónska.

Avšak franskej hierarchii sa priecilo pápežovo rozhodnutie. Metoda teda zajali a poslali do väzenia. Nakoniec ho po naliehaní pápeža VIII. prepustili na slobodu a mohol pokračovať v svojej službe.

Po čase sa obžalovanie Metoda opäť zopakovalo z rôznych mocenských záujmov Franskej ríše, ale pápež ho uznal ako učiteľa pravej náuky Ježiša Krista slovienskym národom. Po Metodovej smrti museli jeho učeníci na čele s Gorazdom z Veľkej Moravy odísť. Takto sa byzantská tradícia začala viac rozvíjať na východe.

Svätí Cyril a Metod sú pre nás vzorom v oddanosti Bohu na ceste viery a neoblomnej vytrvalosti, s akou po tejto ceste kráčali oni, aby svedčili o Božej vláde nad týmto svetom.

Miroslav Dargaj, 2. ročník

Spracované podľa:

M. Lacko SJ, Svätí Cyril a Metod.

A. S. Ivanov: Byzantské misie.

„PANE, NAUČ NÁS MODLIŤ SA.“

(Liturgická modlitba)

Ak chceme mať s niekým vzťah, musíme s ním komunikovať. Inak sa to nedá. Tak to je aj so vzťahom s Bohom. Ak hovoríme o komunikácii s Bohom, hovoríme o modlitbe. Boh je milujúci Otec - túži po našom šťastí a chce mať s nami vzťah, lebo vie, že bez neho nikdy nebudeme šťastní. Ak s ním chceme mať vzťah, tiež s ním potrebujeme komunikovať. Avšak často sa mnohí ľudia boria s problémom, ktorý mali aj apoštoli: Ako sa máme modliť? Aj apoštol Pavol to vyjadril v Liste Rimanom, keď povedal: „... lebo nevieme, ani to, za čo sa máme modliť, ako treba“ (Rim8,26). Kto vlastne Boh je, aký je a k čomu nás pozýva, to nám prišiel povedať Jeho Syn Ježiš Kristus.

Apoštoli videli, že Ježiš má ozajstný vzťah s Bohom, že jeho modlitba k Bohu je iná - skutočná. On nám ukázal, čo to je mať vzťah s Bohom, keď ho poslúchal až na smrť. Tým vymazal vinu nášho hriechu svojou úplnou poslušnosťou (porov. Rim5,19). Kristus sa stal prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi, ich pravým Veľkňazom. Preto je len logická ich prosba: „Pane, nauč nás modliť sa“ (Lk11,1). Ježiš naučil apoštolov modliť sa a tí učili svojich učeníkov. Okrem osobnej modlitby, ktorú praktizovali, sa kresťania stretávali aj na spoločných modlitbách. Už od apoštolských čias sa v tejto oblasti zavádzal poriadok a vznikali kresťanské formy liturgickej modlitby. Tak vznikla kresťanská bohoslužba, ktorá v mnohom nadväzovala na bohoslužbu Židov, no dala jej špecifický kresťanský ráz. Stredobodom (vrcholom) kresťanskej bohoslužby bolo (a je) lámanie chleba, alebo inak povedané – eucharistia – dnes svätá božská liturgia, či v latinskom obrade – svätá omša. V priebehu dejín vzniklo viacero tradícií a v nich obradov, skrze ktoré

Cirkev učí človeka komunikovať a žiť so svojím Bohom. Jedným z nich je aj byzantsko-slovenský obrad na Slovensku, v ktorom žijeme svoj vzťah k Bohu my - gréckokatolíci.

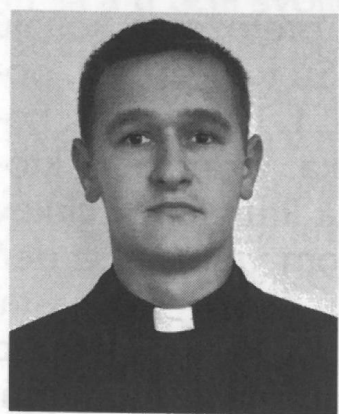
Na tomto svete žijeme v čase a všetko meriame skrze čas. Meriame ho v hodinách, dňoch, týždňoch, rokoch. Takisto v tento historický čas do nášho „času“ vstúpil Boh v Kristovi Ježišovi. Tu sa vo svojom čase narodil, žil i zomrel ako človek a svojím vzkriesením tretieho dňa rozlámal putá pominuteľnosti. „Veď vieme, že Kristus vzkriesený z mŕtvych už neumiera, smrť nad ním už nepanuje“ (Rim6,9). Človek v Kristovi prechádza z pominuteľnosti do večného života „teraz i vždycky i na veky vekov“. Vždy sa deje tá istá milosť Svätého Ducha. A to – Pascha. V bohoslužobnom živote Cirkvi je tajomstvo Paschy stredobodom liturgického času, v ktorom sa sprítomňuje a aktualizuje dielo spásy. V bohoslužbe Cirkev spomína spasiteľné tajomstvá Ježiša Krista a vstupuje do Kristovho vzťahu s Bohom, do jeho života, resp. Boh nás vťahuje do života Najsvätejšej Trojice. Hodnota liturgickej modlitby je vyššia ako hodnota súkromnej modlitby, lebo na nej má účasť celá Cirkev. Preto je liturgická modlitba veľmi dôležitá v živote kresťana, takisto ako aj osobná modlitba.

Bohoslužba Cirkvi pozostáva z troch jednotiek času: denná, týždenná, ročná. Cirkev pozná pravidelné denné bohoslužby, ktoré voláme cirkevnými hodinkami, pretože sa konajú vo svoj stanovený čas dňa. Sú to večiereň, po večerie, polnočnica, utiereň, 1. hodinka, 3. hodinka, 6. hodinka, 9. hodinka. V dňoch, v ktorých sa neslávi svätá božská liturgia, sa cirkev modlí obednicu. V liturgickom vnímaní sa deň začína večerom, čo bolo aj u Židov – „A nastal večer a nastalo ráno, deň prvý“ (Gn1,5b). Preto prvou liturgickou modlitbou dňa je večiereň, ktorá by sa mala začínať po zotmení. O tom si povieme viac v budúcom čísle.

Ján Pavlovský, 4. ročník

NASTÚPILI NA CESTU

„Žatva je veľká ale robotníkov málo.“ (Mt 9,37) Na toto slovo aj tento rok odpovedalo štrnásť mladých mužov. Začuli Božie volanie, povedali „áno“ a nastúpili na sedemročnú formáciu do nášho seminára. Práve týchto mladíkov si Boh pozval, aby z nich vyformoval svojich robotníkov – dobrých a svätých kňazov. O ich ceste k povolaniu a prvých zážitkoch spomedzi nás sa dozviete na nasledujúcich stránkach.

DAVID KRAVEC

Vek: 20, Franosť: Malcov

Oblúbený citát: „Môj duch, ktorý je nad tebou a moje slová, ktoré som ti dal do úst, nezmiznú z tvojich úst, ani z úst tvojich detí odteraz až naveky“ (Iz 59,21).

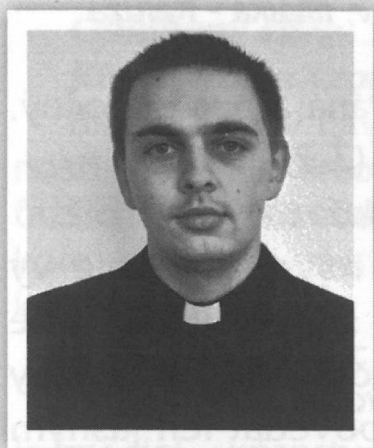
Akým spôsobom si ťa Boh povolal do seminára?

Na presný moment povolania do tejto služby si nespomínam. Bola to možno odpoveď na moju každodennú modlitbu, aby zo mňa spravil učeníka, ktorý sa ním necháva viesť a plní jeho vôľu. Vždy som si myslel, že

mu budem slúžiť doma. Vo farnosti. V spoločenstve. Ale on si ma povolal do iného spoločenstva – v seminári, aby ma viedol ku kňazstvu.

Kto je tvojou oporou v seminárnom živote?

Bratia, ktorí sú pri mne v každej situácii. S nimi sa môžem zdieľať o všetkom a u nich môžem nájsť povzbudenie. Samozrejme, že nemôžem zabudnúť aj na našich predstavených, ktorí sú vždy k dispozícii, keď sa potrebujem vyspovedať, alebo ak potrebujem s niečím poradiť. A ďakujem Bohu, že som sa mohol dostať do tohto spoločenstva, kde môžem mať okrem svojho brata ešte ďalších 73 bratov, ktorým na mne záleží.

PETER FEDOR

Vek: 20, Farnosť: Sabinov

Oblúbený citát: „Nebojže sa, červíček Jakub, chrobáček Izrael! Ja ti pomáham – hovorí Pán -, tvoj vykupiteľ je Svätý Izraela“ (Iz41,14).

Kto bol pre teba najväčším vzorom pre vstup do seminára?

Neviem si vybrať jedného konkrétneho kňaza, lebo každý kňaz, ktorý pôsobil v našej farnosti, mi niečo dal. Ukázali mi vzor, ako má vyzeráť kňaz a čo táto služba obnáša. Každý z nich mi ukázal kňazstvo z inej strany.

Môžeš nám v skratke opísať svoj najsilnejší zážitok s Ježišom?

Bolo ich mnoho. Jeden z nich sa spája s oázovým letom v roku 2007 v malebnej dedinke Pichne. Pri jednej zo spoločných modlitieb v chráme som pocítil Boží dotyk vo svojom vnútri. Tiež som pochopil, že Boh ma má stále rád, aj keď padnem a nechcem vstať. Že treba niekedy aj mlčať, aby mohol Boh hovoriť a my počúvať.

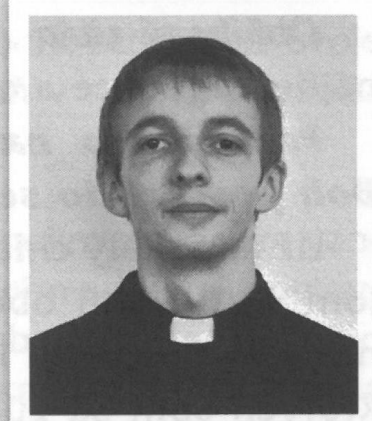
ONDREJ MIŠKOVIC

Vek : 19, Farnosť: Ihľany, filálka - Spišská Belá

Oblúbený citát: „Som ako zázrak pre mnohých a ty mi mocne pomáhaš“ (Ž 71,7).

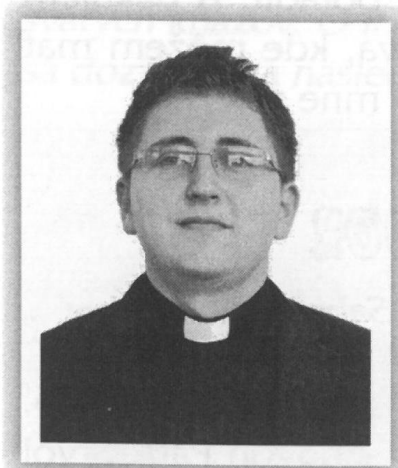
Odkedy si pociťoval vo svojom srdci túžbu po kňazstve?

Nedá sa pomenovať presný okamih. Dokonca aj teraz v seminári sa denne modlím, aby táto túžba rástla. Bohu sa netreba dávať len raz, ale v každom čase a v každej chvíli si obnovovať toto rozhodnutie do služby.

Čo ťa príjemne prekvapilo po nástupe do seminára?

Po nástupe do seminára ma príjemne prekvapili niektorí bratia. Jeden mi podaroval čotky a o pár týždňov som dostal aj plyšovú hračku, ktorú som dlhšie hľadal. V seminári zažívam každý deň príjemné prekvapenia, no bez každodenných starostí by to nebolo ono.

MARIO CSEREP

Vek: 19, Farnosť: Klokočov, filiálka - Kaluža

Oblubený citát: „Očakávaj Pána a buď statočný, srdce maj silné a drž sa Pána“ (Ž 27,14).

Prečo si sa rozhodol pre kňazstvo?

V Jánovom evanjeliu Ježiš hovorí, že „nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás“. Pre kňazstvo som sa rozhodol preto, lebo som cítil povolanie do služby Bohu i ľuďom v Cirkvi. Na toto volanie sa dalo odpovedať len jasným slovom ÁNO!

Čo je pre teba najťažšie v seminárnej formácii?

Najťažšie na seminárnej formácii je odumretie tomuto svetu a narodenie sa pre Boha. Vzdať sa doterajšieho spôsobu života a dať celé svoje bytie do rúk Pána.

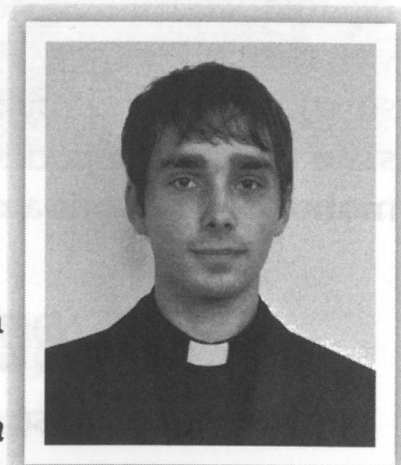
PATRIK PRIPUTEN

Vek: 20 rokov, Farnosť: Sabinov

Oblúbený citát: „Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám!“ (Mt 7,7).

Pamätáš sa na presný moment, kedy ťa Boh povolal do seminára?

Už ako malý chlapec som sa hrával na kňaza a vždy som vo svojom vnútri cítil obdiv a volanie ku kňazskému povolaniu. Neskôr ma v tom utvrdili kňazi v našej farnosti a tiež duchovné akcie, na ktorých som sa zúčastňoval. Vždy som sa pohyboval práve v takomto spoločenstve a to ma v tomto povolaní utvrdzuje.

Čo robíš v seminári, keď si chceš oddýchnuť?

Väčšinou sa zdokonaľujeme v hraní na klávesoch, avšak počas prvých troch mesiacov života v seminári ma začalo baviť čítanie kníh, čo u mňa nebolo zvykom. Najlepšie si však viem oddýchnuť spánkom.

TOMÁŠ KAVULA

Vek: 21, Farnosť: Svidník - mesto

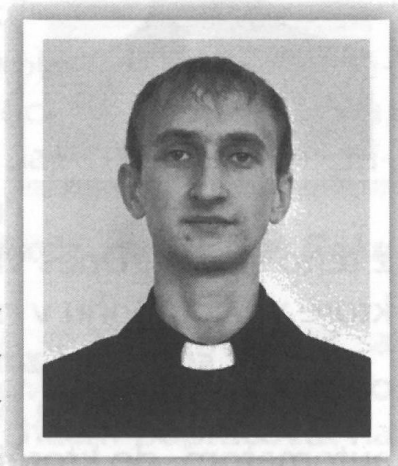
Oblúbený citát: „Pán môj a Boh môj“ (Jn 20,28).

Kto je tvojím vzorom v kňazstve?

Blahoslavený Pavol Peter Gojdič kvôli svojej vernosti Svätému Otcovi, ktorú nestratil ani v tých najťažších chvíľach svojho života. Tiež kvôli svojej pokore a láske k všetkým ľuďom, dokonca aj k tým, ktorí ho mučili.

V čom ťa najviac oslovuje spoločný život v seminári?

Najviac ma oslovuje spoločenstvo, ktoré má pred sebou jeden spoločný cieľ – kňazstvo. Ak jeden nevládze, ostatní mu môžu pomôcť.

MATÚŠ SEJKA

Vek: 18 rokov, Farnosť: Humenné -mesto

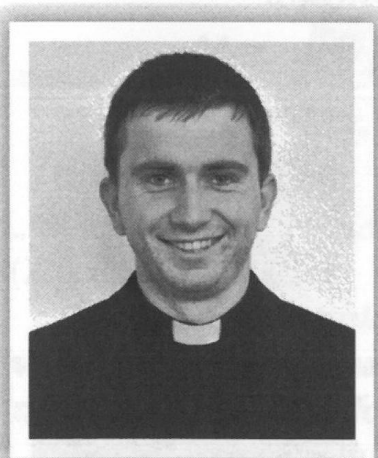
Oblúbený citát: „Rob to, čo dokážeš a modli sa za to, čo nedokážeš – a Boh dá, aby si to dokázal“. (sv. Augustín)

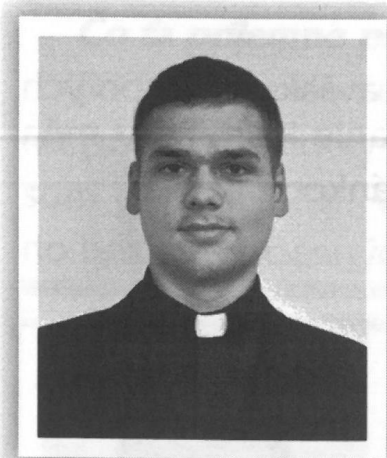
Zhoduje sa život v seminári s tvojimi predstavami o ňom?

Každý, kto ide do niečoho nového, má svoje predstavy. Moje sa sčasti zhodujú. Avšak každý deň v seminári prináša stále niečo nové, čo má obohacuje a milo prekvapuje.

Ktorý svätý je tvojím vzorom a prečo?

Od každého svätého sa môžem niečo naučiť, ale mojím najväčším vzorom je blahoslavený Ján Pavol II. Bol to človek s veľkým srdcom a otcovskou láskou ku každému stvoreniu. Poskytol živý obraz Ježiša, dobrého Pastiera, ukázal, že svätosť je potrebným rozmerom kresťanského života a cestou k dosiahnutiu večného spoločenstva v nebi. Svojou odovzdanosťou do náručia Márie (Totus tuus) dokázal zatiahnuť až na hĺbinu a darovať seba samého. Je veľkým vzorom Kristovho kňazstva v mojom živote.

MICHAL VASIL

Vek: 19, Farnosť: Zámotov

Oblúbený citát: „Pokorte sa teda pod mocnou Božou rukou, aby vás povýšil v určenom čase. Na neho zložte všetky svoje starosti, lebo on sa o vás stará“ (1Pt5,6-7).

Túžil si po kňazstve od detstva?

Mal som túžbu stáť pri oltári, čo som aj skrze ministrovanie robil. Ako dieťa som cítil pokoj a radosť z tejto služby. Dnes viem, že to bol začiatok Božieho volania ku kňazstvu, ktoré vďaka Bohu v mojom srdci stále rastie.

Ak by si mohol zmeniť jednu vec na svete, čo by to bolo?

Chápanie vzťahu Boha a človeka. Pretože si často myslíme, že Boh je automat, do ktorého vhodíme mincu a on nám pomôže, požehná nás, odpustí nám hriechy. Chcel by som, aby sme pochopili, že vzťah s Bohom nie je o výmene. Že vo vzťahu s Bohom ide o jeho nekonečnú lásku k nám a že to, čo nám dáva, nám dáva skrze jeho milosť. Že Bohu nejde o počty modlitieb, ale o úprimnosť srdca. Prajem si, aby sme všetci mali dôverný úprimný vzťah s Pánom a to by bola premena nás všetkých.

PAVOL FEČKANIN

Vek: 20, Farnosť: Staškovce

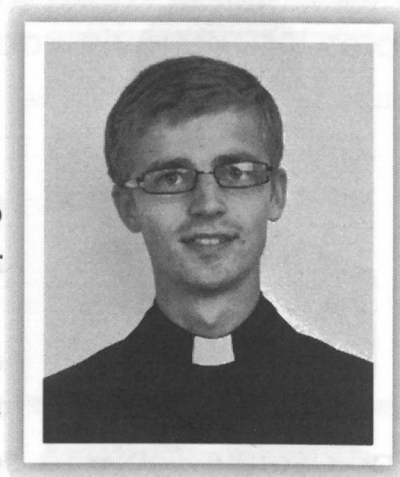
Oblúbený citát: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, čo má Boh pripravené pre nás“ (1 Kor 2,9).

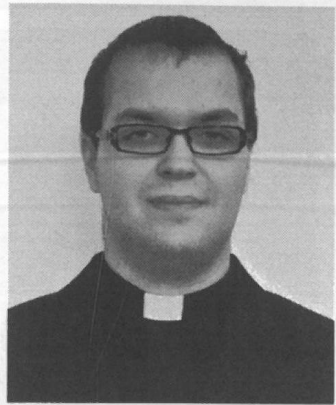
Čo ťa najviac priťahuje na službe kňaza?

Sám Ježiš. Jeho bezhraničná láska k nám, ktorá nám všetko odpúšťa, ktorá nás učí byť ako on. Kňazská služba ma priťahuje aj preto, že môžem byť čo najbližšie pri Bohu, slúžiť mu, spoznávať ho a cez neho spoznávať seba a svojich blízkych. Jednoducho ho chcem nasledovať.

Môžeš nám v skratke opísať svoj najsilnejší zážitok s Ježišom?

Fúha. Musím popremýšľať. ... Bolo to asi pred dvomi rokmi v Juskovej Voli. Išlo o „môj“ prvý víkendový turnus. Tam som pocítil úžasné spoločenstvo mladých ľudí úprimne hľadajúcich Boha. Vnímal som prítomnosť Boha, ako sa ma dotýka a dáva mi istotu, že skutočne zomrel za moje hriechy a že mi je odpustené.

VLADIMÍR HÜBLER

Vek: 19, Farnosť: Košice – Sídliisko Ťahanovce

Oblúbený citát: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20).

Čo ťa najviac oslovuje na spoločnom živote v seminári?

Keď tu má človek nejaký problém, má spolubratov, ktorí sú ochotní mu pomôcť a venovať sa mu, povzbudiť ho a pomáhať mu kráčať cestou viery napriek všetkým príkoriam, ktoré sú človeku dennodenne dané do cesty.

Načo by si sa chcel vo svojom duchovnom živote zamerať v Roku viery?

Viera je poklad, ktorý si musíme veľmi starostlivo strážiť a nepustiť sa ho. Preto sa chcem zamerať na každodenné upevňovanie viery v živého Boha prostredníctvom modlitby a eucharistie. Ďalej chcem popracovať na tom, aby som Bohu viac dôveroval a zveroval sa do jeho rúk, lebo to je jediná istota, ktorú človek má na zemi: že Pán je stále s ním a že ho nikdy neopúšťa, aj keď si často myslí, že je sám. Poslednou vecou, na ktorej chcem pracovať, je radosť z viery. Aby som sa tešil a stále si uvedomoval, že som uveril Pánovi, že som jeho dieťaťom a že je stále so mnou.

Mgr. JOZEF DURKOT

Vek: 32, Farnosť: Bratislava

Oblubný citát: „V srdci mi znejú tvoje slová: „Hľadajte moju tvár!“ Pane, ja hľadám tvoju tvár“ (Ž 27,8).

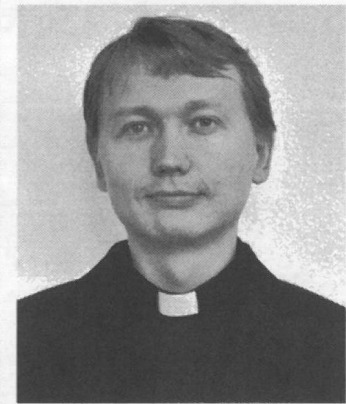
Po jednej vysokej škole si pár rokov prežil v riadnom zamestnaní. Čo ovplyvnilo tvoje rozhodnutie pre kňazskú formáciu?

Boh sa mi prihováral už dávnejšie a stále sa prihovára, ako v spomenuťom citáte. Ja som nevedel správne reagovať. Volanie som si založil rôznymi vecami. Ono našťastie neutíchlo. Teraz som tie svetské veci striasol a v očiach mnohých som sa ich zanechaním stal bláznom – „veď sa mal dobre“. A to je to, čo všetci musíme – „byť blázni pre Krista“.

Môj vek vnímam z jednej strany ako hendikep, predsaden už mi to pamäťové učenie ide ťažšie.

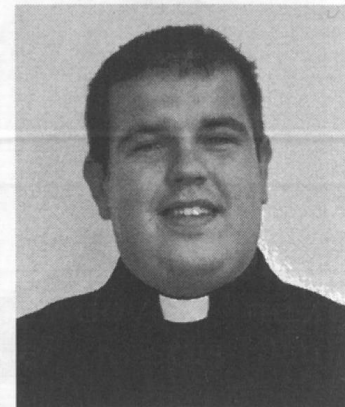
Čo by si chcel odkázať čitateľom časopisu Prameň?

Dôležitý je osobný rozhovor s Bohom. V Písme sa spomína synagóga, v ktorej bol muž posadnutý zlým duchom (Lk 4,33-34). My máme byť chrámom živého Boha. Vyvarujme sa byť ako tá synagóga - plná zvukov, poučiek, slov, pravidiel a aj „miesto posadnutého“. Budme príbytkom Boha, ako hovorí Jn 14,23. Boh je láska.

PETER KAŠKŮ

Vek: 22, Farnosť: Borša

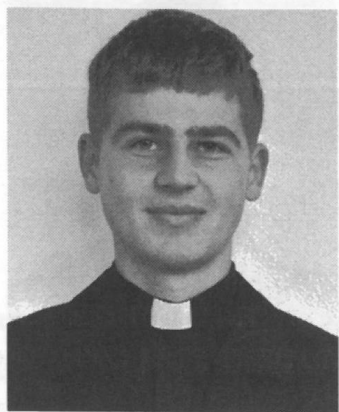

Oblúbený citát: „Modli sa a pracuj!“ (sv. Benedikt)
Do seminára si nastúpil po druhýkrát. Čo ti doma najviac chýbalo?

Najviac mi chýbalo bratské spoločenstvo. Aj keď som v seminári už raz bol, zase som počul volanie Boha a po dvoch rokoch sa vraciam. Rozhodol som sa prísť do seminára ešte raz a ak to bude Božia vôľa, túžim stať sa Kristovým kňazom. Viem, že na tejto ceste mi budú pomáhať bratia i predstavení. Zase sa cítim šťastný.

Akú modlitbu máš najradšej?

Môjmu srdcu sú blízke dve modlitby. Prvá je ku strážnemu anjelovi a druhá za rodičov, ktorí mi v živote veľa dali. Nezabúdam na to a modlím sa za ich dlhý a požehnaný život. Modlitbu k môjmu strážnemu anjelovi mám rád pre skúsenosť, že ma nikdy neopustil, nenechal samého v smútku či samote. Bol blízko so svojím objatím.

JOZEF KOŠČ

Vek: 19, Farnosť: Geraltov

Oblúbený citát: „Boh je láska“ (1 Jn 4,8).

Akým spôsobom si ťa Boh povolal do seminára?

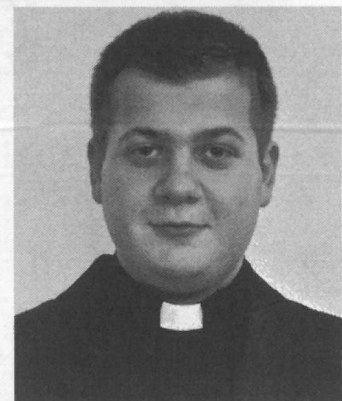
Od malička som sa snažil hľadať pravý zmysel života. Už pred dospievaním som zistil, že je to Boh. Boh, ktorý je Láska. Naučil som sa prvým krôčikom života s ním a postupne vo mne rástla túžba po živote ľudí, ako sú rehoľníci, kňazi. Keď som na svojej ceste zlyhával, Boh mi nielen pomáhal, ale daroval často viac, ako som dúfal. Vnímam požehnanie toho, ako kňazi z Božej milosti pomáhajú všade, kde je núdza. Stále viac vo mne rastie túžba nasledovať Ježišovo učenie, modliť sa a konkrétne prejavovať lásku, ponúknuť Božiu pomoc do všetkých ľudských vzťahov, kde o to budú stáť. Aby som túto moju túžbu mohol naplniť, potrebujem formáciu. Moje povolanie musí dozrieť. Dúfam, že seminár mi pomôže.

Aký bod programu v seminári máš najradšej?

Spoločné liturgické slávenia utierní a večierní. Veľmi sa mi páči mohutný mužský spev, ktorý jednohlasne aj viachlasne oslavuje Boha.

MIROSLAV HAMARČÁK

Vek: 19, Farnosť: Svidník - Záhradná

Oblúbený citát: „Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo“ (Rim 12,21).

Aký má byť podľa teba kňaz v dnešnej dobe?

Kňaz dnešných čias by mal v prvom rade žiť tie pravdy, ktoré káže, žiť Božie slovo a denno-denne si uvedomovať, že je povoláný slúžiť. Nie je to jednoduché. Kňazi sú takisto len ľudia, ako my.

Aké sú tvoje úplne prvé dojmy zo života v seminári?

Náš nebeský Otec má jednu špeciálnu vlastnosť: Berie dobré a dáva lepšie. Vo svetle tejto skutočnosti môžem aj ja o mojom povolaní povedať, že mi veľa dalo (upevnilo a prehĺbilo môj vzťah s Bohom; dalo mi bratov, spoločenstvo) a každodenne mi berie moju pýchu i vzdorovitosť. Aj keď to nie je najľahšie žiť takto, v odlúčení od svetských prebytkov, myslou mi prebehujú slová: „Ale kto vytrvá do konca, bude spasený“ (Mt 10, 22b).

Za rozhovor ďakuje redakcia

OBREZANIE PÁNA

*K*ed' mal Abrahám deväťdesiat deväť rokov, večný Syn a Božie Slovo k nemu prišiel a uzavrel s ním zmluvu. Prikázal, že na znamenie tejto zmluvy sa on a jeho potomstvo majú dať obrezať. V priebehu ďalších storočí Izrael poslušne dodržiaval tento zákon a dokonca bol dôvodom jeho chvály (Gal 6,14). Kvôli splneniu tohto božského prikázania náš Pán, Boh a Spasiteľ Ježiš Kristus, bol obrezaný na ôsmy deň po svojom narodení (Lk 2,21).

Ježiš pri obriezke dostáva meno, ktoré vyjadruje jeho poslanie. Jeho meno je „Jahve zachraňuje“. Svojou obriezku plní Božie prikázanie zo Zákona. Tým aj dokazuje svoju ľudskú prirodzenosť. Obriezka je zároveň prorockým znamením budúcich udalostí. Spasiteľova obriezka bola udalosťou prvého preliatia jeho drahocennej krvi. Kríž zatienil Ježiša, hoci ešte ležal v postieľke zavinutý do plienok. Nôž, ktorý v tento deň odrezal časť Pánovho tela, predznamenal stotníkovu kopiju, ktorá prerazila jeho bok, z ktorého vyšiel spásonosný prameň krvi a vody (Jn 19,34). Obriezka bola predobrazom spasiteľného prúdu

vody svätého krstu, prostredníctvom ktorého sme vstúpili do novej a večnej zmluvy spásy ako svätý Pavol vyhlásil: „V ňom ste boli obrezaní obriezku urobenou nie ľudskou rukou, ale Kristovou obriezku, úplným vyzlečením hmotného tela. S ním ste boli pochovaní v krste, a v ňom ste boli s ním aj vzkriesení, lebo ste uverili v moc Boha, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych (Kol 2,11-12).

V obriezke čepeľ noža ovládaná ľudskou rukou odrezáva mäso, v krste ostrie Svätého Ducha vyrezáva hriech. Ostrie Ducha reže hlboko, vykoreňuje hriech našich prarodičov. V krvi Kristovho utrpenia je hriech utopený spolu s mocou smrti a podsvetia (por. Kor 15,55). Skrze vodu z jeho boku je úrodné semienko nesmrteľného života a neporušiteľnosti pevne zasadené v duši a tele každého, kto vychádza z krstného prameňa. Kovová čepeľ obriezky označuje telo židovských mužov, ostrie Ducha v krste označuje dušu aj telo každého kresťana pečatou daru Svätého Ducha. Boh nás vyzýva taktiež obrezať svoje srdce a zanechať svoju tvrdohlavosť (Dt 10,16).

My, ktorí sme podstúpili skutočnú operáciu krstu, musíme rovnako obrezať naše srdcia. Ako je obriezka znakom príslušnosti ľudu k Bohu, tak obriezka srdca poukazuje na to, že naše srdce má patriť Bohu a nie hriechu. Svätý Cyril Alexandrijský hovorí, že my, veriaci, ktorí sme boli upevnení v milosti skrze svätý krst, musíme odrezať a umŕtviť to, čo nás odlučuje od života s

Bohom. Musíme odrezať všetky hriechy a váš neostrím viery a námahy a očisťovať si srdce. My, ktorí sme zjednotení s Kristom vo svätom krste, sme povolaní žiť toto zjednotenie v praxi každý deň. Znamená to každý deň zaprieť samého seba, vziať svoj kríž a kráčať za Kristom (por. Lk 9,23).

Alexander Duľa, 5. ročník

VYZNÁVAM ... ŽE BOH JE JEDEN

Jedným zo základných pilierov našej viery je viera v jediného Boha. Už ste sa niekedy zamysleli nad tým, prečo je Boh len jeden? Istotne ste sa to naučili v školských laviciach – pri príprave na prvé sväté prijímanie. Čo ale znamená, že Boh je len jeden?

Mimo času...

Svet, v ktorom žijeme, je plný zmien. Žiaden deň nie je ako predošlý, naoko rovnaké zážitky sa spájajú s rozličnými pocitmi. Inak vidíme svoje rozhodnutie pár dní pred ním, inak po ňom. Žijeme totiž v čase, ktorý plynie. V dejinách filozofie nájdeme jeden mimoriadne zaujímavý pokus dokázať opak. Filozof Zenón skúsil navrhnúť príbeh, ktorým by ukázal, že čas neplynie. Nepochodil. Všetci vieme, že beh času je neúprosný. Všetko sa mení a napokon zaniká. Iba Jeden je večný. Boh. Keďže je Tvorcom všetkého „sveta viditeľného i

neviditeľného“, stojí mimo toho, čo sám stvoril. Veď žiadna vec a ani osoba nejestvuje sama od seba. Tento článok čítate vďaka jeho autorovi. Autor zas čerpá z vedomostí, ktoré získal. Vedomosti pochádzajú zo skúmania iných ľudí... Čokoľvek je následkom niečoho iného. Kresťanská viera predkladá ako riešenie tohto radu príčin pohľad na Boha. Kresťan verí a vyznáva, že Boh je Stvoriteľom všetkého. Od neho pochádzajú bytosti duchovné (anjeli), bytosti telesné (príroda) a napokon spojenie oboch (človek). Treba poznamenať, že diabol bol anjelom, ktorý odoprel slúžiť Bohu – a ten jeho slobodné rozhodnutie akceptoval, aj napriek tomu, že nechcel jeho nešťastie.

Najdokonalejší...

Najbelšia farba je začiatkom stupnice belosti. Ak je niečo najlepšie, stáva sa to meradlom pre iné veci. Boh je najlepší a nejestvuje nič

dokonalejšie. Existujú náboženstvá, ktoré predkladajú dvoch bohov – boha dobrého a boha zlého. Takýto pohľad je síce pekný, ale stráca svoj zmysel, len čo sa dáme na hlbšiu úvahu. „Boh-dobrý“ je podľa nás správny. Naopak, zlý boh nie je správny. Zdá sa, že oboch porovnávame s nejakou inou vlastnosťou, v tomto prípade s dobrotou. A boh-zlý jej má málo. Keďže Boh je dokonalosť dobra, nemôže v ňom nejstvovať nedostatok – a už vôbec nedostatok dobroty. Preto boh-zlý nie je skutočným bohom. Porovnanie oboch „bohov“ ukazuje, že vlastnosť, s ktorou ich porovnávame, stojí mimo nich oboch a je rozhodujúcou pri uvažovaní, ktorého boha vyhlásime za toho správneho a ktorého nie. Ak je teda meradlo rozhodovania nad oboma, potom je jasné, že obaja z porovnávaných bohov nie sú najdokonalejší vo vlastnosti, ktorou ich porovnávame. Podobne, ako biela nie je najbelšia, pokiaľ nie je práve najbelšou.

Aj v histórii Cirkvi sa objavili úvahy o tom, že existuje „Boh-starozákonný“ a „Boh-novozákonný“. Starozákonný bol známy svoju neúprošnosťou – trestal každý priestupok a ľudí uvrhoval do nešťastia. Naproti tomu Boh nového zákona je Bohom milosrdenstva, lásky a odpustenie. Dalo by sa povedať, že Boh Starého zákona bol neláskavý

a Boh Nového zákona plný lásky? Ak sa v oboch častiach Biblie hovorí o tom istom Bohu, ako je také niečo vôbec možné? Ak by sme prijali možnosť, že Boh bol predtým v Starom zákone krutý a potom v Novom láskavý, uviazli by sme na tom, že Boh bol predtým a potom. To je ale nemysliteľné, lebo Boh je mimo času. To, že sa niekedy človeku javí ako krutý a inokedy plný milosrdenstva, je pohľad človeka. Boh má pohľad plný lásky za každých okolností. Tento pohľad si najviac všímame a uvedomujeme pri sviatosti zmierenia, kedy sa my vraciame k Bohu.

Si dokonalý, jedinečný, stále nový...

Náš Boh je Bohom najlepším – sami to zakúšame denne. Každý deň túži po nás a chce naše šťastie. Miluje nás tak, ako to nik iný nedokáže, nevie a nemôže. Vo svojej dokonalejšej láske a poznaní nám ponúka cestu k nemu. Cestu, ktorú prešli mnohí pred nami. Je to tá cesta, ktorú prešiel aj Ježiš Kristus. Je to vzácny poklad, ktorý opatruje Kristova nevesta Cirkev. Držme sa jej pevne nielen v tomto Roku viery, ktorý je príležitosťou na obnovu nášho opravdivého kresťanského života, ale každý jeden deň.

Pavol Burda, 5. ročník

NAŠIEL SOM PRAVÉ SVETLO A PRAVÝ ŽIVOT

*P*očas štúdia na strednej škole som ako mnohí mladí ľudia hľadal odpovede na množstvo nezodpovedaných otázok o zmysle života, o mojich pocitoch, bolestiach a sklamaniach. Nepatril som do žiadnej partie, ktorá trávila víkendy na diskotékach či chatách, za čo som svojim rodičom veľmi vďačný. Pravidelne som pristupoval k spovedi a zúčastňoval som sa na nedeľných svätých liturgiách. Napriek tomu som nezažíval pravú radosť a naplnenie. Čoraz viac som mal v srdci pocity prázdna, strachu a niekedy úzkosti. „Toto mám zažívať celý život? Prečo nie som šťastný a nemám pravých priateľov? Prečo mám stále problém zbavovať sa svojich hriechov a neviem sa meniť na lepšieho človeka?“ Často som si kládol tieto otázky, ktoré vytvárali túžbu po niečom hlbokom, po pravých priateľoch a radosťnom živote. No mal som pocit, že Boh mlčí, lebo nijako neodpovedá na moje modlitby. Zdal sa mi neosobný, tvrdý a ľahostajný k môjmu životu. Všetko sa však začalo meniť po misiách v našej farnosti, kde som bol po evanjelizácii mládeže zo Stropkova pozvaný na duchovné cvičenia Hnutia Svetlo-Život. „Čo? Tráviť 15 dní s náboženskými fanatikmi? To určite!“ Počas prázdnin mi však myšlienka na toto pozvanie čoraz viac rezonovala v srdci. „Risknúť to? Alebo radšej nie?“ Táto myšlienka mi

vrtala v hlave natoľko, že ja, hanblivý chlapec, som mal zrazu odvahy ísť medzi úplne neznámych ľudí kdesi 150 km od domova. Dal som šancu Bohu a on ju naplno využil! Prvýkrát v živote som videl spoločenstvo mladých ľudí, ktorí sa skutočne bavia a prežívajú svoj život v pravej radosť. Cez nich som zažil Božie prijatie seba samého, takého, aký som. Videl som, ako sa títo mladí ľudia modlia, aký majú živý vzťah s Bohom a chcel som to tiež. Boh ma počas týchto duchovných cvičení presvedčil, že je skutočný Boh, ktorý má o mňa záujem a dokáže zlomiť každé moje otroctvo. Dovolil som mu vstúpiť do môjho života, ktorý som mu odovzdal. Boh sýtil môj smäd po pravom pokoji, láske a radosť. Po návrate domov som videl, ako sa jemne dotýkal mojich zvedavých rodičov, brata a spolužiakov. Postupne sa v tom čase začalo vytvárať (aj vďaka hnutiu) farské spoločenstvo mladých, v ktorom som sa cítil ako doma. Mal som v ňom úžasných priateľov, ktorí ma mnohokrát podržali v ťažkých chvíľach dospievania. Akoby to bol všetko sen a predsa to bola úplná realita. Odvtedy ešte stále patrím do Hnutia Svetlo-Život, v ktorom som prešiel troma stupňami oáz (duchovných cvičení), počas ktorých som sa učil modliť sa s Božím slovom, rozjímať o ňom a opierať sa o jeho slová v každodenných situáciách.

Cieľom tohto hnutia je formácia zrelého kresťana ako nového človeka v Kristovi. Poukazuje na dôležitosť sviatostného života, života s Božím slovom, Cirkvou, Svätým Duchom, Máriou ako aj na svedectvo v dnešnom svete novou kultúrou života. Po siedmich rokoch pôsobenia v tomto hnutí ma Boh cez neho pritiahol bližšie k sebe. Uchránil ma pred mnohými nástrahami dospievania.

Ježiš povedal: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8,12). Symbolom tohto hnutia sú dve grécke slová FOS a ZOE, ktoré znamenajú svetlo a život. Tieto dve slová sú prekrížené tak, že život je podriadený svetlu, ktoré človek spoznáva v Kristovi. A k tomu je pozvaný každý z nás, možno iným spôsobom, cez rôzne spoločenstvá, ktoré však ukazujú na jediný cieľ - život s Bohom.

Matúš Verba, 5. ročník

ZÁBAVNÍK

V tomto čísle sme si pre vás pripravili kvíz. Jeho cieľom je odhaliť citát zo Svätého písma. Prvú časť získaš zodpovedaním krátkeho testu a druhú vyriešením jednoduchého rébusu.

1. Ktorý svätý má ako symbol pílu?
a) Peter (45) b) Pavol (69) c) Jozef (14)
2. O koľko rokov bol Ján Krstiteľ starší od Ježiša?
a) boli rovesníci (3) b) o rok (15) c) o pol roka (5)
3. Čím sa vyznačoval praotec Abrahám?
a) veľkým potomstvom (78) b) vierou (25) c) poslušnosťou (56)
4. Koľko veľkých misijných ciest absolvoval apoštol Pavol?
a) 6 (9) b) ani jednu (32) c) 3 (10)
5. Pred čím varuje Ježiš svojich učeníkov?
a) pred kvasom farizejov (60) b) pred cisárom (79) c) pred modloslužbou (96)

Každá správna odpoveď má pridelené jedno číslo. Tvojou úlohou bude vybrať správnu odpoveď a číslo v zátvorke, ktoré je jej pridelené dosadiť na miesto X do rovnice a vypočítať ju.

$$(8 \times 8) + X - 4 = ???$$

Výsledným číslom získaš slovo z nižšie uvedenej množiny (číslo je v zátvorke):

Boh (23), anjelský (65), Ježiš (48), Teda (74), Mária (98), nádej (13), z (70), Pavol (1), Lásku (56), je (85), Mojžiša (26), Natanael (14), si (6), viera (65), prorok (17), večný (20), cisár (52), nekonečný (45), Nazaret (12), hlásania (120)

Získané slová zapíš do políček:

1. _____ 2. _____ 3. _____ 4. _____

5. _____

Na miesto súradníc doplň správne písmeno z tabuľky!

	1	2	3	4	5	6	7
A	A	D	Í	L	Ó	P	Ř
B	B	É	J	K	Q	R	Š
C	Č	F	G	H	I	L	M
D	C	E	N	Ů	V	Z	Ž
E	U	Ť	X	O	Á	S	T

6.A1

7.C4 A4 E5 E6 A1 D3 C5 D2

8.E5 B4 B6 D6 D2

9.B4 B6 C5 E6 E7 E4 D5 E4

10.E6 A4 E4 D5 E4

6._____ 7._____ 8._____ 9._____ 10._____.

Mladý mních prišiel k abba Mojžišovi po radu: „Abba,“ povedal mu, „chápem, že sa dá hrešiť rukami, očami, ústami a ušami. Ale ako je možné hrešiť nosom?“ Starec odvetil: „Keď ho pcháme do cudzích vecí.“

Abba Makárius a abba Bissarión spolu hovorili o istom bratovi. „Nikdy som nepočul, že by o niekom povedal niečo nepekne,“ vyhlásil jeden z nich. Druhý na to: „Nie je to náhodou preto, že stále hovorí len sám o sebe?“

vymaluj si

CHRISTOS RAŽDAJETSJA, KAMARATI!

Letné mesiace vystriedala rovnako pekná zima s atmosférou Narodenia Ježiša Krista, nášho Priateľa. Pamätáte si, o kom sme hovorili naposledy? Určite si spomínate na nášho nebeského patróna, mladého a svätého Tarzícia. V tomto čísle vám predstavím opäť niekoho rovnako dôležitého, mladého a tiež svätého, spolupatróna nás, miništrantov, sv. Dominika Sávia.

Sv. Dominik sa narodil 2. apríla 1842 v Rive pri Chieri, v severnom Taliansku. Bol obyčajným chlapcom ako sme my všetci. Vynikal podobnými vlastnosťami ako každý chlapec: šibalstvom, množstvom nevyužitej energie, túžbou po dobrodružstve, veselosťou, množstvom aktivít. No rovnako bol usilovný a nadaný. Dokonca už v piatich rokoch začal miništrovať. Povedzte, nie je nám podobný? Ale ako sa takýto obyčajný chlapec mohol stať svätým? Pochopiť nám to pomôže obdobie jeho života, kedy sa pripravoval na svoje prvé sväté prijímanie. Prípravu bral veľmi vážne a zodpovedne. Práve v deň, keď do srdca prijal svojho najlepšieho Priateľa, na ktorého sa veľmi tešil, si dal Dominik štyri predsavzatia:

1. Budem sa často spovedať a na prijímanie pôjdem vždy, keď mi to spovedník dovolí;
2. budem svätiť zasvätené sviatky;
3. mojimi priateľmi budú Ježiš a Mária;
4. radšej umrieť, ako ťažko uraziť Pána Boha.

Okrem nich si po určitom čase dal Dominik ešte jedno predsavzatie. Keď raz jeho „veľký“ priateľ don Bosco kázal o svätosti, Dominik po nej veľmi zatúžil a začal sa silno postiť a umŕtvovať, aby ju dosiahol. No don Bosco ho nasmeroval trochu iným smerom, povedal mu, aby sa snažil slúžiť Pánovi s veselosťou. Toto sa stalo jeho

piatym predsavzatím. A týchto päť predsavzatí sa Dominik snažil plniť celý svoj krátky život. Vo svojich 15 rokoch sa „narodil pre nebo“. No tieto predsavzatia, ich radostné plnenie urobili jeho život i napriek chorobe radostným a zároveň svätým. Tým sa stal pre nás, miništrantov, obrovským vzorom. V čom? V nádeji, že môžeme túžiť po svätosti, že je to možné každému, aj nám. Stal sa vzorom v službe s veselosťou, bez reptania a s nádejou v radostný život s Kristom. Skúsme si vziať tieto Dominikove predsavzatia za svoje a prosme ho o silu pre ich plnenie, aby nás priviedli raz tam, kde nás on s naším Priateľom čaká. Do neba.

Janko Fedorišin, 4. ročník

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ bol zriadený v roku 2001 prešovským sídelným biskupom. Jeho účelom je podporovať vzdelávanie seminaristov, kňazov, biskupov, žiakov gréckokatolíckych cirkevných škôl i laikov a rozvíjať duchovné a kultúrne hodnoty Gréckokatolíckej cirkvi a tiež chrániť ľudské zdravie.

Nech dobrý Boh odmení požehnaním každého, kto prispeje na dobrý účel akýmkoľvek finančným darom.

Číslo účtu : 4008089095 / 7500
IBAN: SK1875000000004008089095
Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.
tel.: +421 051/75 673 80
fax: +421 051/75 673 77
e-mail: urvinitka@unipo.sk

IČO: 36167126
DIČ: 2021617664
SWIFT kód: CEKOSKBX
Správca fondu: Mgr. Jozef Urvinitka
Sládkovičova 23
080 01 Prešov

Z celého srdca ďakujeme všetkým dobrodincom, ktorí darovali svoje prostriedky alebo poukázali 2% z dane pre Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ. Nech Pán vo svojej štedrosti požehná vás i vašich blízkych za dobré dielo, ktoré ste týmto pre jeho Cirkev vykonali.

Pán Boh zaplať!

Navštívte naše web - stránky: www.unipo.sk/pracoviska/gks

www.gojdic.sk

..... **Redakcia**

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE: ThDr. Miroslav Dancák, PhD. **ŠÉFREDAKTOR:** Marek Baran
GRAFICKÁ ÚPRAVA: Michal Zorvan, Jozef Petričko

REDAKTORI: o. Jozef Paraska CSsR, Alexander Duľa, Maroš Sejka, Pavol Burda, Pavel Grega, Ľuboš Pavlišinovič, Michal Sopko, Milan Sisák, Matúš Marčák, Pavol Fečkanin

JAZYKOVÁ KOREKTÚRA: PhDr. Valéria Juríčková, PhD. **FOTO:** Dominik Petrík, Michal Vadrna, Miroslav Dargaj, Šimon Gajan

ADRESA REDAKCIE: Sládkovičova 23, 080 01 Prešov
www.gojdic.sk, www.unipo.sk/pracoviska/gks

REDAKCIA SI VYHRADZUJE PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.

Vydané: december 2012, ročník XIX., akademický rok, 2012/2013

Obliečka bratov družákov
do podriasnikov

